

קנטור צבי

בן משה ורחל. נולד ב־1929 ברוסיה הלבנה, וב־1935 עלתה המשפחה לארץ והתישבה בירושלים. גמר בהצטיינות את תלמוד־התורה „מזרחי“ ועל סמך הצלחתו בלימודים בבחינת־הכניסה נתקבל למחלקה הששית של הגימנסיה העברית ברחביה. גם שם היה מטובי התלמידים, פעיל בחייהם הציבוריים, מיסד קופת עזרה הדדית ושוקד להיטיב לזולת בשעת דחק. באותה תקופה התמחה בהעתקתם

ובתרגומם של כתבי־יד עתיקים בהדרכתו של נהמיה אלוני. חיבוריו על בעיות עם ואדם והתקופה הסוערת העידו על מחשבה מעמיקה וכושר ביטוי. בגלל קשיים חמריים הפסיק את לימודיו אחרי סיום מחלקה זו ונכנס לעבודת פקידות בלשכה הראשית של הקרן־הקיימת לישראל ובמידותיו הטובות נתחבב על הפקידים הותיקים והקשישים. היה פעיל בצופיות ובגדנ״ע, הגיע לדרגת מ״מ ושירת בהדרכה ובאימונים בנושק קל.

כשהחלה מלחמת־השחרור אמרו להשאירו בשירות הדרכה, אך הוא ביקש להעבירו למחלקה קרבית ונתקבל לחי״ש. נתמנה למ״כ ושירת בגדודים „מכמש“ ו„מזריה“, בליווי שיירות לתלפיות ולמקור־חיים. השתתף בקרבות ובפעולות רבות באומץ ובמסירות, ובין השאר — בפיצוץ הטחנה בבית־צפאפה. הועבר להגנת נוה־יעקב הנצורה, וכמפקד בעל כושר חינוכי ויחס חברי הצליח להעלות את ה„מוראל“ של אנשיו בתנאי המחסור והתלאות. משנקעה רגלו בשעת התקפה על התחבורה הערבית בכביש הראשי שמחוץ לכפר וכושר־הילוכו נפגם, מצא לו תעסוקה ליד המרגמה, ובלבד שלא ישב בטל. בשעת פינוי נוה־יעקב (16.5.1948) חזר ירושלימה ורצה לעבור לפלמ״ח, אך הוכרח „להתבטל“ בגלל ההכרח לרפא את רגלו. משהבריא חזר לשירות במשלטים בדרך לירושלים ונפל בהתפוצץ פגז בבית פפרמן ליד מעלה־החמישה ביום 13.7.1948. בו ביום נקבר בקרית־ענבים.